

NĒCAZUL CEL MARE

În 1860, omul de știință francez Pierre Berchelt a spus următoarele: „În decurs de 100 de ani știința fizică și chimică așa de mult se va dezvolta încât omul va cunoaște ce este atomul. Eu cred că atunci când știința va atinge acest stadiu, Dumnezeu va veni jos pe pământ cu legătura Sa de chei și va zice omenirii: „Domnilor, a sosit timpul de închidere“.

Semnificația acestei preziceri nu mai necesită multe comentarii. Astăzi, după 130 de ani, omenirea a ajuns nu numai să cunoască secretele atomului, ci și vestirea Cuvintului lui Dumnezeu la o dimensiune fără precedent. Aceste două semne alături de alte semne ale timpurilor ne vestesc că se apropie ceasul marilor socoteli. Se apropie judecata lui Dumnezeu.

Din nefericire, progresul științei n-a mers mână în mână cu progresul moral. Acest progres științific n-a adus nici o apropiere a oamenilor de Dumnezeu, n-a contribuit cu nimic la îmbunătățirea lor spirituală. Ba din contră, asistăm la o tot mai mare adâncire în mocirla păcatului. Putrefacția morală în care omenirea noastră se prăbușește văzând cu ochii denotă că minia lui Dumnezeu nu este departe.

Poate unii se vor întreba: ce semnificație au cuvintele „necazul cel mare“, titlul acestui articol.

Dacă studiem atent mai multe texte biblice, vom înțelege că „necazul cel mare“ reprezintă o vreme, o perioadă, un timp când minia lui Dumnezeu se va revărsa peste lumea păcătoasă, lume care a refuzat harul împăcării cu Dumnezeu. Așa după cum lumea de dinainte de potopul din vremea lui Noe a pierit în marele cataclism de atunci, așa după cum Sodoma și Gomora au fost distruse din cauza păcatului desfrâului, tot așa va fi și cu lumea noastră de astăzi.

„Iar cerurile și pământul de acum sînt păzite și păstrate, prin același Cuvînt, pentru focul din ziua de judecată și de peire a oamenilor nelegiuiți“ (II Petru 3.7). „Ce s-a întîmplat în zilele lui Noe, se va întîmpla la fel și în zilele Fiului omului: mîncău, beau, se însurau și se măritau pînă în ziua cînd a intrat Noe în corabie; și a venit potopul și i-a prăpădit pe toți. Ce s-a întîmplat în zilele lui Lot, se va întîmpla aiudoma: oamenii mîn-

cau, beau, cumpărau, vindeau, sădeau, zideau; dar, în ziua cînd a ieșit Lot din Sodoma, a plouat foc și pucioasă din cer și i-a pierdut pe toți. Tot așa va fi și în ziua cînd Se va arăta Fiul omului“ (Luca 17.26—30).

„Necazul cel mare“ va fi o vreme de strîmtoare cum n-a mai fost de cînd sînt neamurile și pînă la vremea aceasta“ (Dan. 12.1). „Pentru că atunci va fi un necaz așa de mare, cum n-a fost niciodată de la începutul lumii pînă acum, și nici nu va mai fi“ (Matei 24.21). „Vai! căci ziua aceea este mare; nici una n-a fost ca ea? Este o vreme de necaz pentru Iacov; dar Iacov va fi izbăvit din ea“ (Ier. 30.7).

Multe texte biblice vorbesc despre „necazul cel mare“ ca despre zilele din urmă (Ezech. 38.8, 16; Dan. 11.40) ca despre o „minie viitoare“ (Mat. 3.7; I Tesal. 1.20).

„Și unul din bătrîni a luat cuvîntul și mi-a zis: Aceștia care sînt îmbrăcați în haine albe, cine sînt oare? Și de unde au venit? Doamne, i-am răspuns eu, Tu știi. Și el mi-a zis: Aceștia vin din necazul cel mare; ei și-au spălat hainele, și le-au albit în singele Mielului“.

Apoc. 7.13—14

Textul din Romani 5.9 o definește ca fiind „minia lui Dumnezeu“.

Cînd va avea loc „necazul cel mare“? Textul din Apoc. 3.10 se referă la o făgăduință specială dată Bisericii din Filadelfia. „Fiindcă ai păzit cuvîntul răbdării Mele, te voi păzi și Eu de ceasul încercării, care are să vină peste lumea întreagă, ca să încerce pe locuitorii pămîntului“.

Cartea Apocalipsei ne prezintă istoria Bisericii în șapte perioade: perioada Bisericii din Efes, Smirna, Pergam, Tiatura, Sardes, Filadelfia și Laodicea. Perioada Bisericii din Filadelfia reprezintă Biserica răpită la cer; numai ea are făgăduința păzirii de „ceasul încercării care are să vină peste lumea întreagă“. Biserica din Laodicea reprezintă pe cele cinci fecioare neînțelepte (Mat. 25.1—13) care au pierdut prilejul răpării. Acestei Biserici, Domnul îi face cunoscut următoarele: „Știu faptele tale: că nu ești nici rece, nici în clocot. O, dacă ai fi rece

sau în clocot! Dar fiindcă ești căldicel, nici rece, nici în clocot, am să te vărs din gura Mea“ (Apoc. 3.15—16). Acești creștini căldicei vor trece prin cuptorul necazului cel mare.

Răpirea Bisericii, despre care am vorbit în articolul precedent, va declanșa începutul ultimei săptămîni profetice pentru Israel (Dan. 9.27), va deschide drum liber apariției omului fărădelegii (a lui Antichrist). „Căci taina fărădelegii a și început să lucreze; trebuie numai ca cel ce o oprește acum să fie luat din drumul ei. Și atunci se va arăta acel Nelegiuit, pe care Domnul Isus îl va nimici cu suflarea gurii Sale, și-l va prăpădi cu arătarea venirii Sale“ (2 Tesal. 2.7—8).

Această săptămîna profetică ce se va desfășura pe o perioadă de șapte ani de la răpirea Bisericii, va însemna și o cercetare a lui Israel din partea lui Dumnezeu. În prima jumătate a săptămîinii profetice el va fi înșelat de către omul fărădelegii, care va apare ca și cînd ar fi fost Mesia venit în ajutorul poporului lui Israel, într-un moment dificil, cînd toți îl vor fi părăsit (Ioan 5.43). La jumătatea săptămîinii profetice își va da arama pe față, poporul lui Israel va înțelege că el a fost un Mesia fals.

Încercarea omului fărădelegii de a impune lumii întregi adorația sa și cultul personalității sale va avea ca rezultat, pe de o parte înșelarea multora, iar pe de altă parte martirizarea celor ce vor fi refuzat acest lucru. Dumnezeu va trimite cei șapte îngeri care stau înaintea lui Dumnezeu cu cele șapte trîmbețe (Apoc. 8.8). Ei vor reprezenta șapte momente ale necazului cel mare a judecării lui Dumnezeu. Ele se vor putea compara cu plăgile trimise de Dumnezeu împotriva lui Faraon (Exod 7.9—11).

TRANDAFIR SANDRU
preluat din Cuvîntul
Adevărului nr. 7/1990

